

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení a milí čtenáři,

Je tu konec školního roku, prázdniny klepou na dveře a s nimi ruku v ruce samozřejmě i oslavy stého výročí založení naší školy. K tomuto výročí se váže spousta různých akcí, a tak ani Šaldoviny nemohly zůstat pozadu. Ve třetím a zároveň v posledním čísle školního roku 2018/2019 jsme si proto připravili některé články se „stoletou“ tematikou, abyste nejen nevyšli ze cviku ve čtení, ale třeba se i něco nového o našem gymnáziu dozvěděli. Většina z vás asi ví, že naše škola byla založena devatenáctý den v září roku 1919. Ale co když vám prozradím, že ne od začátku se náš ústav jmenoval Gymnázium Františka Xavera Šaldy? Tohle a mnoho dalšího na vás čeká na následujících několika stranách.

Už v minulém čísle padla otázka českého vlastenectví a mezi řádky jsme vás vyzývali i ke „školnímu vlastenectví“. (*Když už nebudete vlastenci svého státu, buďte alespoň vlastenci své školy.*) A co na tom vlastenectví pořád vidíme? Především pojem k vlastenectví se vážící – hrdost. Hrdost totiž není vůbec nepodstatnou součástí vlastenectví. Jelikož v kontextu s vlasteneckým cítěním by pro vás hrdost měla přestávat být pouhým slovem, ale měla by být i naplněna tím, že se za něco nemusíte stydět.

Všichni známe běžný den studenta studujícího na našem gymnáziu. Den za dnem totiž utíká nejen jako voda, ale i jako smršť nespočetných chviliek vyzývajících k přemýšlení nejen ve

škole, nýbrž i po většinu volného času doma. Občas pro vysoké nároky své školy nestíháme a při konfrontaci s učivem i učitelem v hodinách, kdy naše výsledky nejsou dostačující, propadáme pocitům naštvanosti či zoufalství z toho, že vlastně nic neumíme a cítíme se vědomostmi nezasaženi, a to i přesto, že jsme se (aspoň někteří) snažili.

I když mě tyto pocity nedokonalosti (provázející mě po celý rok) občas frustrují, ze zkušenosti vím, že když přijdu do styku se svými vrstevníky, kteří studují na stejném typu vzdělávací instituce, ale třeba s menšími nároky, nestačím se divit. I já jsem totiž oproti některým z nich napřed nejen v množství vědomostí, ale i ve vytříbenosti myšlení. Proto i když nám naše škola dává zabrat a má na nás vysoké nároky, nenechme se odradit, jelikož ve výsledku i obyčejný a průměrný trojkař může mít ve světě větší úspěch než kdejaký jedničkář z gymnázia s nižšími nároky.

My, studenti gymnázia F. X. Šaldy, si opravdu nemůžeme stěžovat na nízký standard požadovaných znalostí a nemusíme (ba dokonce nemůžeme) se za něj stydět. Proto bychom měli být hrdými studenty naší školy.

Přeji vám hezké prázdniny, hlavně si odpočiňte a naberte sílu na další rok plný nelehkých vědomostních výzev, tak jak je na našem gymnáziu zvykem.

Klára Kopytková (šéfredaktorka)

P. S. A ani při odpočinku na pláži na Maledivách během prázdnin nezapomínejte myslet ☺!

GRUSSWORT

Sehr geehrte Leser und Leserinnen,

das Ende des Schulesjahres ist endlich da, die Ferien stehen schon vor der Tür und mit ihnen wird auch das hundertjährige Jubiläum unserer Schule gefeiert. Dazu gehören auch viele verschiedene Aktionen, und deswegen kann auch Šaldoviny nicht dahinter zurückbleiben. In der dritten und auch letzten Ausgabe des Schulesjahr 2018/2019 haben wir für euch einige Artikel zum Thema „100 Jahre“ vorbereitet, damit ihr immer noch euer Lesen üben könnt, aber auch etwas Neues über unser Gymnasium erfahrt. Die meisten von euch wissen wahrscheinlich schon, dass unsere Schule am 19. 9. 1919 gegründet wurde. Aber wenn ich euch sage, dass die Schule nicht seit Beginn Gymnasium František Xaver Šalda heißt? Das und noch viel mehr wartet auf euch auf den vielen nächsten Seiten.

Schon in der letzten Ausgabe redeten wir über den tschechischen Patriotismus und zwischen den Zeilen forderten wir euch auch zum „Schulpatriotismus“ auf. (Wenn ihr nicht Patrioten eures Staates seid, sei dann

wenigstens Patrioten eurer Schule.) Was sehen wir aber immer noch am Patriotismus? Vor allem den dazugehörigen Begriff - Stolz. Stolz ist nämlich der nicht unwesentliche Bestandteil des Patriotismus. Denn im Kontext mit dem patriotischen Empfinden soll für euch Stolz nur ein Wort sein, aber es soll für euch bedeuten, dass ihr euch nicht schämen müsst.

Wir alle kennen den Tag eines Schülers, der an unserem Gymnasium lernt. Tag für Tag rennt er nicht nur wie Wasser, sondern auch wie ein Wirbelsturm in unzähligen Momenten, die nicht nur in der Schule, sondern auch im größten Teil seiner Freizeit zu Hause zum Nachdenken

anregen. Manchmal schaffen wir es bei den hohen Anforderungen nicht, mit unserer Schule fertig zu werden, und wenn wir mit dem Lehrplan und dem Lehrer im Unterricht konfrontiert werden, wenn unsere Ergebnisse nicht ausreichen, sind wir verärgert oder verzweifelt, nichts zu wissen und uns dessen nicht bewusst zu sein, obwohl wir (zumindest einige) es probieren.

Auch wenn mich diese Gefühle der Unvollkommenheit (die mich das ganze Jahr begleiten) manchmal frustrieren, weiß ich aus eigener Erfahrung, dass ich nicht überrascht bin, wenn ich mit meinen Altergenossen in Kontakt komme, die auch ans Gymnasium gehen, wenn auch vielleicht mit weniger Ansprüchen. Auch bin ich ihnen voraus nicht nur in der Menge der Kenntnisse, sondern auch in der Verfeinerung der Gedanken. Deswegen,

auch wenn unsere Schule schwer sein kann und sehr große Ansprüche stellt, lasst euch nicht entmutigen, weil im Ergebnis auch ein gewöhnlicher Schüler mit einer 3 in der Welt größeren Erfolg haben kann als der Schüler mit 1 aus einer Schule mit niedrigeren Ansprüchen.

Wir, die Schüler des Gymnasium F. X. Šaldy, können uns wirklich nicht über einen niedrigen Standard der geforderten Kenntnissen beschweren und müssen uns nicht (ja, können wir gar nicht) dafür schämen. Deswegen sollten wir stolze Schüler unserer Schule sein.

Ich wünsche euch schöne Ferien, vor allem ruht euch aus und holt viel Kraft für das nächste Jahr voller schwerer Kenntnissen und Anforderungen, wie es an unserem Gymnasium Brauch ist.

Klára Kopytková (Chefredakteurin)

P. S. Aber auch beim Ausruhen am Strand auf den Malediven hört nicht zu denken auf 😊!

FRÜHLINGSZEIT

Václav Pavlů (5. N)

Wie schön das Wetter im Frühling ist,
wenn der Schüler in der Schule sitzt.

Die Sonne scheint und die Vögel singen,
obwohl die Schüler die Zeit in der Klassur verbringen.

Wie wundervoll und herrlich das alles draußen ist,
obschon der Schüler seine Jause in der Schule isst.

Oh welche Gnade, welcher Spaß:
draußen laufen auf dem nassen sanften Gras!

Trotzdem kommt einmal die schöne, nette Zeit
und wir rennen aus der Schule weit.

Erst dann beginnt die liebe milde Zeit:
der Frühling

AKTUALITA

AKTUALITÄT

„10 NEJ Z KRÁLOVSKÉ ANGLIE“ OČIMA ÚČASTNÍKŮ

Věděli jste, že londýnské metro je největší v Evropě? A že hrad Windsor je po Pražském hradu největším obývaným sídlem světa?

To a mnoho dalších zajímavých informací se mohly třídy vyššího gymnázia dozvědět na výjezdovém semináři v Anglii. Takže zatímco se zbytek studentů učil ve škole, my jsme

objevovali krásy královské Anglie. Navštívili jsme mnoho slavných památek počínaje hradem Dover, canterburskou katedrálou a hradem Windsor až po světoznámé Westminsterské opatství, katedrálu svatého Pavla a Christ Church College v Oxfordu.

Ubytování zajišťovaly hostitelské rodiny, na které si většina ubytovaných nemohla stěžovat. Dojem z celého pobytu ještě

zlepšovalo slunečné počasí a azurové nebe. Celkově jsme si díky pobytu mohli procvičit své lingvistické dovednosti, seznámit se s odlišnou kulturou a nechat se vtáhnout do spletité anglické historie.

Tímto bychom za všechny zúčastněné rády poděkovaly paním profesorkám Fantové, Pokorné a Svrčkové za vzornou fotodokumentaci, našemu schopnému průvodci Pavlovi za seznámení s Anglií a našim pánům řidičům za bezpečnou cestu a za vařené párky k večeři při cestě zpět do Česka.

Klára Kopytková, Marie Malinovská (kvinta)

„DIE TOP 10 DES KÖNIGREICHS ENGLAND“ AUS SICHT DER TEILNEHMER

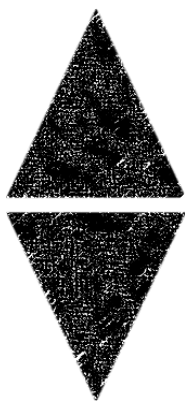
Wussten Sie, dass die U-Bahn in London die größte U-Bahn in Europa? Und dass die Burg Windsor nach der Prager Buirg die größte bewohnte Residenz auf der Welt ist?

Das und viele andere interessante Informationen konnten die Schüler des F.X. Šaldy Gymnasiums auf dem Ausflug in England kennenlernen. Während der Rest der Schüler in der Schule lernte, entdeckten wir in der Zwischenzeit die Schönheiten des königlichen Englands. Wir haben viele berühmte Sehenswürdigkeiten besucht, nämlich die Burg in Dover, den Dom in Cantenbury, die Burg Windsor, die Westminster-Abtei oder das Christ Church College in Oxford. Die Unterkunft erfolgte in Gastfamilien, über die sich die meisten nicht beschweren konnten. Das sonnige Wetter und der azurblaue Himmel haben

den positiven Eindruck noch verbessert. Insgesamt konnten wir dank unseres Aufenthalts unsere sprachlichen Fähigkeiten verbessern, eine andere Kultur entdecken und etwas über die komplizierte englische Geschichte lernen.

Schließlich möchten wir unseren Lehrerinnen Frau Fantová, Pokorná und Svrčková für die Fotodokumentation danken, unserem kompetenten Begleiter Pavel für das Kennenlernen Englands und unserem Busfahrer für die sichere Reise sowie die Bruhwürste zum Abendessen auf dem Rückweg nach Tschechien. Weiteres Foto.

Klára Kopytková, Marie Malinovská
(Schülerinnen des 5. Jahrgangs)

ROZHOVOR

INTERVIEW

Další absolventkou našeho gymnázia, kterou jsme pro třetí číslo Šaldovin oslovili, je známá česká moderátorka a novinářka Marcela Augustová. Můžete ji znát nejen jako moderátorku večerních zpráv - Událostí, ale také třeba jako bývalou moderátorku charitativního pořadu Pomozte dětem. Chtěli byste být novináři či moderátory? Odpovězte si nejdřív před a pak po přečtení tohoto rozhovoru. 😊

ČOKOLÁDOVÁ, NEBO VANILKOVÁ ZMRZLINA?

- *Citrónová*

KNIHA, NEBO FILM?

- *Kniha.*

AMERICKÝ, NEBO EVROPSKÝ ŽIVOTNÍ STYL?

- *Evropský.*

ČAJ, NEBO KÁVA?

- *Káva.*

LÉTO, NEBO ZIMA?

- *Je mi to jedno.*

ANANAS NA PIZZU PATŘÍ, NEBO NE? - *Pizzu nemusím, ale když už, tak rozhodně bez.*

Jak vzpomínáte na léta studií na našem gymnáziu?

Velmi dobře. Tenkrát gymnázium sídlilo ještě v Jeronýmovce. Odtamtud byl výhled na stadion a Duklu a na fešné kluky, což bylo jedno plus. A ráda vzpomínám na některé učitele.

Jaký jste měla přístup k učení? Byla jste premiant? Bavilo vás to?

Na gymnáziu jsem ještě premiant byla. Měla jsem docela přísného tátu, vyžadoval řád. Ale na druhou stranu byl velkorysý. Dnes by byl možná pokládán za rodiče tyрана, ale já to tak nebrala. Pokud jsem měla hotové své povinnosti, mohla jsem si dělat, co mě bavilo.

Zvlčila jsem až na vysoké, když jsem současně se školou začala sbírat zkušenosti v televizi. Státnice jsem na poprvé neudělala, a to tátu dost ranilo.

Ale přežil to, ne?

No, to ano.

Spoustu dnešních studentů učení nebaví, pro mnohé se školní život stává stereotypem. Myslíte, že na tom má podíl třeba zvyšování nároků na studenty, když to porovnáte se svými studentskými léty?

Já nevím, jak moc vás dnes zatěžují. Já byla zvyklá se učit průběžně – ne dlouho, ale každý den. A vždycky mi zbyl čas na volné aktivity. Hrála jsem divadlo, tenis, lyžovala, psala jsem...

Hodně diskutovaným tématem a střetem názorů je pro některé studenty nastávající maturita z matematiky. Jaký názor na to máte vy? Mělo by se podle vás maturovat z matematiky?

Myslím, že každý by měl mít možnost volby. Buď matika nebo jazyky – klidně i dva. Každý máme jiný typ nadání. Někdo je humanitně zaměřený, někdo má mozek na techniku, jiného baví umění, dalšího IT. Ať si každý vybere.

Naše profesorka matematiky ji považuje za předmět všeobecně-vzdělávací, nikoli přírodovědný.

To nezpochybňuji. Jen vycházím z vlastní zkušenosti. Víím, že mě matematika nijak nebavila a nenaplňovala, tak jsem si vybrala obor humanitní. Tím ale netvrdím, že je to obor nepodstatný nebo není všeobecně-vzdělávací. Jen jsem se v běžném životě obešla i bez maturity z matematiky.

Jak je to s počátky vaší novinářské kariéry? Co vás k tomu přivedlo? Kdy jste se tak rozhodla?

Tak nebyla jsem a ani nejsem typem člověka, který by si něco dopředu plánoval. Prostě to nějak vyplynulo časem. Nejdřív jsem chtěla být herečkou, zkoušela jsem talentovky na DAMU a zůstala těsně pod čarou. Tehdy mě to mrzelo,

ale asi bylo správně, že se to nepovedlo. Žurnalistika byla volba B a vyšla.

Proč bylo správně, že jste se nedostala na DAMU ?

Táta na to měl oko. Přesně viděl, že nemám dost nadání. Když jsme hráli s naším amatérským divadlem, které vedl Václav Helšus, trpěla jsem trémou. Ne takovým tím šimráním v v břiše, které mám dodnes před živým vysíláním, ale svazujícím pocitem, že se stydím. Nebyla jsem uvolněná. A tak jsem se rozhodla pro novinářinu.

Ještě za studií jste spolupracovala s tehdejší Československým rozhlasem, odkud jste se poté dostala do Československé televize. Asi je zbytečné se ptát, zda jste byla ve svých začátcích nervózní. Zajímalo by nás ale, jestli jste nervózní i dnes?

Nejsem nervózní, spíš si vždycky před tím, než živé vysílání začne, v hlavě procházím všechny možné varianty, co by se mohlo pokazit. A co budu v té chvíli dělat, jak zareaguji. Snažím se bránit přístupu, že to vždycky v pohodě dám. Člověk pak ztrácí soustředění, pozornost a pokoru, a to je rychlá cesta dolů. Dokud máte to lechtání, o kterém jsem mluvila, je pořád na co se těšit, máte důvod se snažit. Když člověka opustí, nemá smysl jakoukoli práci dělat.

Je těžké při moderování působit vyrovnaným a pro diváky příjemným

dojmem i přesto, že člověk někdy zrovna neprožívá jednoduché období nebo zrovna nemá dobrý den?

To je podstata moderátorské práce, abychom se od našich každodenních problémů dokázali odpoutat a plně se soustředit. To se každý moderátor musí naučit. Diváka nezajímá, jaké období zrovna prožívá, jestli je mu z nějakého důvodu těžko. Myslím, že jediný, kdo do mě v tomhle stoprocentně vidí, je moje teta. Ta přesně pozná, kdy nejsem v dobrém rozpoložení. Divák si ničeho nevšimne, a ona mi po Událostech zavolá: *Marcelinko moje, bylo dneska všechno v pořádku? Copak se děje?* Asi jsme na sebe na dálku napojené.

Jak snášíte popularitu?

No tak s popularitou to není zas tak horké. Jsem normální ženská, která se prostě objevuje na obrazovce. Novinářka, která zrovna teď moderuje. Už asi 30 let. ☺

Na malém městě, kde bydlím, většina lidí ví, co dělám, a po pražských večírcích se moc nepotuluju. Dopoledne přijedu do práce a v noci po vysílání zase sednu do auta a jedu domů.

Jak dlouho to vlastně trvá od doby, kdy přijdete do studia, až po dobu, kdy se vrátíte domů?

Pořád mě překvapuje, že si někteří lidé stále myslí, že moderátorka přijde do práce v pět odpoledne, tam ji nalíčí, načešou, nastrojí a postaví do studia, kde něco přečte. Pak za to nejlépe hned a na ruku dostane peníze a v osm je doma. Takhle to opravdu nefunguje. Pracovní den mi začíná poradou v jednu odpoledne, kde si ujasníme strukturu relace. Pak dohledávám informace k jednotlivým tématům, komunikuji s kolegy reportéry, s autory jednotlivých reportáží, s editorem. Píšu a namlouvám nebo natáčím různé upoutávky. Kolem třetí chodím do maskérny a pak už se zabývám texty, které budu večer říkat. Těsně před začátkem Událostí si s režisérem projdeme celý scénář – tomu se říká rovnání – a jdu do studia. Pokud se děje něco aktuálního během vysílání, režisér na mě mluví skrz miniaturní sluchátko, které mám v uchu, a dává okamžité pokyny. V živém vysílání se věci mnohdy mění za chodu, na to jsme připravení. Pro moderátora je důležité, aby

věděl, co bude za 5 vteřin. Někdy vysíláme z terénu – v tom případě je potřeba mít texty mnohem víc v hlavě, protože je to bez čtecího zařízení. Když mám Události, komentáře, připravuji se celý den na rozhovory. Musím do hloubky nastudovat většinou pět zcela odlišných témat. Vysílání pro mě končí ve 23:00 a pak mě čeká 100 kilometrů domů.

Jste spokojená s kostýmky, které máte v Událostech na sobě?

Ano, to jsem, ale nebylo tomu tak vždycky. Momentálně nás obléká Taťána Kovaříková a v jejích modelech se cítím opravdu dobře. Jsou jednoduché a přitom mají vždycky nějaký zajímavý detail, takže nenudí. U mužů je to mnohem jednodušší – pěkný oblek, dobrá košile, zajímavá kravata. Televizní móda má svá zvláštní pravidla. Ve virtuálním studiu, odkud vysíláme Události, nejdou například použít některé odstíny barev – zelená, tyrkysová – to bychom potom nebyli vidět. Některé vzory, jako třeba drobné kostky, se zase na obrazovce úplně rozsypou. A hlavní podmínka – žádné složité oblékání, šňěrování, zapínání. Mnohdy je na to jen pár minut. Musíte do šatů prostě skočit a rychle do studia.

Je to tedy tak, že se udělá nejdřív záznam moderátora a potom to projde grafickou úpravou, nebo je to graficky upravováno rovnou při živém vysílání?

Virtuální studio je taková zelená kajuta. Jediný hmotný předmět je malý stolek, na kterém máme texty pro jistotu na papíře. Všechno ostatní – veškeré pozadí, grafiky, fotografie – dodávají kolegové virtuální technici přes počítač. Pro moderátora je to na jednu stranu jednodušší, protože nemusí úplně všechno popisovat slovně, divák spoustu věcí vnímá jinými kanály. Na druhou stranu ale moderátor musí přesně vědět, co se v kterém okamžiku kde objeví. Zpravodajství je hodně týmová práce založená na vzájemné komunikaci. Musíme si věřit a dokázat se na sebe spolehnout. Moderátor sice prezentuje práci všech, ale je jen jedna součástka celého soustrojí. Kolegové nejsou vidět, ale o to jsou důležitější.

Moderování prošlo velkým vývojem. Jak se změnilo například po revoluci v roce 1989?

Změnilo se tím, jak se změnil celý režim. Po revoluci bylo znát, že je moderování volnější. Před tím se na pokyn vyškrtávala a vyřazovala témata, která byla nepřijatelná, nebo se šéfům taková zdála být. Byla jsem tehdy elévka. Vedoucí redakce, kde jsem pracovala a která vysílala třeba tehdy docela populární pořad Televizní klub mladých, se musel neustále dohadovat, jestli můžeme jako hosta pozvat toho či onoho, jestli ta či ona kapela není příliš provokativní a nerýpe do režimu. A pak taky občas chodil na kobereček. Párkrát mě vzal s sebou, abych měla představu...

Když s někým děláte rozhovor, je těžké poznat hranici, kdy je otázka ještě přípustná a kdy už je naopak nevhodná?

Občas to těžké je. Samozřejmě otázka musí být korektní, podložená fakty, znalostí, ale člověk se nesmí bát. Nesmí si říkat: na tohle se radši nezeptám, aby se nám host neurazil. Zvláště u politiků ne. Ti jsou cvičeni na to, aby odráželi dotazy novinářů. A hlavně je jejich tradicí, že když se ptáte na A, tak vám řeknou B, C, D, ale to A už ne. Moderátor se nesmí nechat odbýt a neustále se k A vracet, dokud z nich odpověď nevydoluje. Před volbami zase mají tendenci říct jednu naučenou větu a pak rovnou přejít do programu své strany a nedělat ve větách tečky. Tak do toho musíte skočit a připomenout jim, že diskusi řídíte vy. V Událostech, kdy rozhovory mají obvykle 2 až 3 minuty, je to občas komplikované. V Událostech, komentářích je času víc. Tam je důležité mít v záloze všechny možné argumenty, znát tematiku co nejvíc do hloubky, aby se mohla rozvinout debata. A v každém případě je důležité hosty poslouchat. Někdy se stane, že se rozhovor velmi rychle odchýlí od naplánovaného směru.

Jelikož pracujete s velkým množstvím informací, myslíte si, že byste měla na to vyhrát třeba nějakou vědomostní soutěž?

To zcela jistě ne. Ty vyhrávají lidi mnohem vzdělanější a sečtější než já.

Politiku u nás asi většina společnosti vnímá jako slet lidí, kterým jde jen o vlastní zájem,

nikoli o zájem a dobro všech. Vnímáte nějaký fenomén, kvůli kterému začnou být lidé vstupující do politiky nepoctiví a zkorumpovaní, nebo je to tak, že za tímto jdou cíleně?

Určitě podíl těch, kteří jdou do politiky od začátku cíleně kvůli vlastnímu prospěchu – a že tedy u nás opravdu existují – a těch, které to prostě časem obrousí, si netroufám. Politiků, kteří zapomněli, že mají zastupovat lidi, co jim dali důvěru, je na můj vkus moc. Hloupé je, že je to nakažlivé a šíří se to. Když to může dělat Franta, proč bych to nemohl dělat já. Jenže pokud s jakýmikoli změnami nezačneme každý u sebe, nikam se nepohneme.

Jaký máte názor na možnost elektronických voleb? Byly by podle vás užitečné? Měnilo by to volební účast k lepšímu?

Jsem pro, aby se zavedly. Myslím, že v tomhle jsme jako společnost hodně pozadu. Prosté odkliknutí by ušetřilo čas a věřím, že i zvedlo ochotu lidí se volbami zabývat. Ale to je v hlavě každého z nás. Někdo půjde klidně odevzdat hlas do volební místnosti na druhé straně obce, někdo si bez problémů vyřídí voličský průkaz, aby se mohl zúčastnit, a někomu se i ono kliknutí může zdát příliš pracné.

Jak jste na tom vy a ekologie (klimapolitika)?

Snažím se třídít odpad a moc ho po sobě nenechávat, nekupovat zbytečné věci, nevyhazovat jídlo. Ale jestli zrovna tohle spasí planetu, to si netroufám říct. Zdá se mi, že i v téhle oblasti se angažuje až příliš mnoho aktivistů a u některých si nejsem jista opravdovostí jejich úmyslů. To máte jako s těmi politiky.

Máte nějaký vzor nebo někoho, kdo vás inspiruje?

Inspirují mě často hosté, které máme na závěr Událostí, komentářů. Často neznámí lidé, kteří ale velmi nevšedně uvažují o světě kolem sebe.

Klára Kopytková (kvinta), Barbora Elisová, Tomáš Felkl (3. N)

Eine weitere Absolventin unseres Gymnasiums, die wir für die dritte Ausgabe angesprochen haben, ist die bekannte tschechische Moderatorin und Journalistin Marcela Augustová. Ihr könntet sie nicht nur als Moderatorin der Abendfernsehnachrichten kennen, sondern auch zum Beispiel als ehemalige Moderatorin des karitativen Programms „Helft den Kindern“. Möchtet ihr einmal Journalist oder Moderator werden? Beantwortet euch selbst die Fragen zuerst vor und dann noch einmal nach dem Lesen dieses Artikels. 😊

Schokoladen- oder Vanilleeis?

- Zitrone.

Buch oder Film?

- Buch.

Amerikanischer oder europäischer Lebensstil?

- Europäischer.

Tee oder Kaffee?

- Kaffee.

Sommer oder Winter?

- Das ist mir egal.

Ananas gehört auf die Pizza, ja oder nein? *- Ich esse Pizza nicht so gern, aber wenn schon dann ohne Ananas.*

Wie erinnern Sie sich an die Jahre auf unserem Gymnasium?

Sehr gut. Damals hatte das Gymnasium seinen Sitz noch in der Jeronýmovka. Von dort hatte man eine gute Aussicht auf das Stadion Dukla und schöne Jungen, was war ein großes Plus. Ich erinnere auch gerne an manche Lehrer.

Welche Einstellung hatten Sie zum Lernen? Waren sie eine Musterschülerin? Machte die Schule Ihnen Spaß?

Auf dem Gymnasium war ich noch Musterschülerin. Ich hatte ziemlich einen strengen Vater, er verlangte ausdrücklich Ordnung. Andererseits war er aber sehr großzügig. Heute würde er vielleicht als Familienyrann bezeichnet werden, aber für mich war es nicht so. Wenn ich meine Pflichten erledigt hatte, konnte ich danach alles machen,

was mir Spaß machte. Ich verwilderte erst dann an der Universität, als ich gleichzeitig mit der Schule auch Erfahrungen im Fernsehen sammelte. Die Staatsprüfung machte ich zuerst nicht und das verletzte meinen Vater sehr.

Er überlebte es aber?

Ja, das schon.

Vielen heutigen Schülern macht das Lernen keinen Spaß, für viele ist das Schulleben ein Stereotyp. Denken Sie, dass einen Anteil daran auch die Erhöhung der Ansprüche hat, wenn Sie es mit Ihrer Schulzeit vergleichen?

Ich weiß nicht, wie stark ihr heute belastet seid... Ich war es gewöhnt, ununterbrochen zu lernen-nicht lang, aber jeden Tag. Und ich hatte immer noch Freizeit für meine Hobbys. Ich

spielte Theater, Tennis, ich lief Ski und schrieb...

Es gibt ein viel diskutiertes Thema und auch eine Meinungsverschiedenheit unter manchen Schülern, die das bevorstehende Matheabitur betrifft. Welcher Meinung sind Sie? Sollten die Schüler das Abitur in Mathematik machen müssen?

Ich denke, dass jeder wählen können sollte. Entweder Mathe oder Sprachen - auch zwei. Wir haben jeweils unterschiedliche Begabungen. Einer ist humanitisch ausgerichtet, einer hat das Gehirn für Technik, dem anderen macht Kunst Spaß und dem nächsten IT. Jeder sollte auswählen können.

Unsere Mathelehrerin betrachte es als ein allgemeinbildendes und nicht als naturwissenschaftliches Fach.

Das möchte ich nicht anzweifeln. Ich komme mit meinen Erfahrungen. Ich weiß, dass mir Mathe gar keinen Spaß machte und mich auch nicht erfüllt hat, deswegen wählte ich auch humanistische Fächer.

Damit will ich aber nicht sagen, dass es ein unwesentliches Fach oder nicht allgemeinbildend ist. Ich bewältigte nur mein normales Leben auch ohne Abitur in Mathematik.

Wie was es am Anfang Ihrer journalistischen Karriere? Was brachte Sie dazu? Wann entschieden Sie sich dafür?

Ich war und bin immer noch nicht der Mensch, der etwas vorher planen würde. Es ist einfach rechtzeitig passiert. Zuerst wollte ich Schauspieler werden, ich probierte auch Talentproben bei DAMU aus und scheiterte knapp. Damals tat es mir leid, aber es war wahrscheinlich richtig, dass es nicht klappte. Journalistin war die Wahl B und kam dabei heraus.

Warum war es richtig, dass Sie nicht an der DAMU angenommen wurden?

Mein Vater wusste genau, dass ich nicht genug Begabung dafür habe. Wenn wir mit unserem kleinen Amateurtheater, das Václav Helšus geleitet hat, gespielt haben, habe ich immer an Lampenfieber gelitten. Nicht nur solche

Schmetterlinge im Bauch, die ich auch noch heute vor einer Übertragung habe, sondern ein sehr ungutes Gefühl, dass ich mich schäme. Ich war nicht gelöst. Und deswegen habe ich mich für den Journalismus entschieden.

Während Ihres Studiums haben Sie mit dem damaligen Tschechoslowakischen Rundfunk zusammengearbeitet, von wo aus Sie dann zum Tschechoslowakischen Fernsehen gegangen sind. Es ist wahrscheinlich unnütz zu fragen, ob Sie heute noch nervös sind?

Ich bin nicht nervös, eher stelle ich mir immer vor einer Übertragung alle möglichen Varianten vor, die schiefgehen könnten und was ich dann machen würde, wie ich reagieren würde. Ich bemühe mich dem Ansatz zu widerstehen, dass ich es ohne Probleme schaffe. Man dann verliert die Konzentration, die Aufmerksamkeit und die Demut. Und das ist ein schneller Weg nach unten. Solange man das Bauchgefühl hat, darüber habe ich gesprochen, ist immer noch etwas da, auf das man sich freuen kann. Man hat einen Grund sich zu bemühen. Wenn man dieses Gefühl nicht mehr hat, dann macht die Arbeit keinen Sinn.

Ist es schwer bei der Moderation ausgeglichen auf die Zuschauer zu wirken, wenn man sich nicht gut fühlt oder keinen schönen Tag hat?

Das ist das Wesen der Moderatorionsarbeit, sich von alltäglichen Problemen zu lösen und sich zu konzentrieren. Das muss jeder Moderator lernen. Den Zuschauern interessiert nicht, dass man sich nicht gut fühlt. Ich denke, die einzige, die das merkt, ist meine Tante. Sie weiß es immer und ruft mich dann immer an: *Meine Marcelinka, war heute alles im Ordnung? Was ist los?* Wir sind wahrscheinlich miteinander verbunden.

Wie ertragen Sie die Popularität?

Mit der Popularität ist es nicht so wild. Ich bin eine normale Frau, die einfach im Fernsehen erscheint. Eine Journalistin, die jetzt schon ungefähr 30 Jahre moderiert. In der kleinen Stadt, in der ich wohne, wissen alle Menschen, was ich von Beruf bin, und auf Partys in Prag treibe ich mich nicht herum. Am Vormittag fahre ich zur Arbeit und dann nach der

Übertragung fahre ich in der Nacht wieder nach Hause.

Wie lange dauert es von der Ankunft im Studio bis Sie wieder nach Hause kommen?

Ich muss mich immer wundern, dass manche Menschen immer noch denken, dass die Moderatorin um 17 Uhr zur Arbeit kommt, da wird sie dann geschminkt, gekämmt, gekleidet und sie stellt sich nur ins Studio, wo sie etwas vorlesen muss. Danach bekommt sie am besten das Geld und um 20 ist sie wieder zu Hause. So funktioniert es aber nicht. Mein Arbeitstag beginnt mit der Besprechung um 13 Uhr, wo wir noch die Details der Sendung besprechen. Danach suche ich noch Informationen zu manchen Themen, kommuniziere mit anderen Reportern, mit den Autoren der einzelnen Reportagen, mit dem Editor. Ich schreibe, synchronisiere oder drehe Trailer. Ungefähr um 15 gehe ich in die Maske und dann beschäftige mich nur noch mit den Texten, die ich dann am Abend sprechen werde. Kurz vor der Übertragung besprechen wir mit dem Regisseur das ganze Szenario - das heißt richten - und ich gehe ins Studio. Wenn etwas Aktuelles passiert, dann spricht der Regisseur mit mir über einen kleinen Lautsprecher, den ich im Ohr habe, und er gibt mir weitere Anweisungen. Bei einer Livesendung ändern sich die Dinge, darauf sind wir vorbereitet. Für den Moderator ist wichtig, dass er weiß, was in 5 Sekunden kommt. Manchmal übertragen wir aus dem Außendienst - in diesem Fall müssen wir die Texte auswendig kennen, weil es ohne Lesehilfe funktioniert. Wenn ich die Kommentare moderiere, bereite ich mich den ganzen Tag auf die Interviews vor. Ich muss fünf verschiedene Themen sehr gut studieren und auch verstehen. Die Übertragung endet dann für mich um 23:00 Uhr und danach warten auf mich noch 100 km bis nach Hause.

Sind sie zu frieden mit der Kleidung, die Sie bei den Veranstaltungen anhaben?

Ja, es war aber nicht immer so. Jetzt kleidet uns Tat'ána Kovaříková an und in ihren Modellen fühle ich mich wirklich gut. Sie sind einfach und trotzdem haben sie immer noch irgendwelche interessanten Details, damit sie nicht langweilig sind. Bei Männern ist es viel einfacher - ein schöner Anzug, ein gutes Hemd und eine interessante Krawatte. Die Fernsehmode hat ihre speziellen Regeln. In dem

virtuellen Studio, aus dem wir die Ereignisse übertragen, kann man zum Beispiel einige Farben nicht benutzen (grün, türkis), weil sie nicht zu sehen wären. Manche Muster, wie zum Beispiel kleine Würfel, zersplittern auf dem Bildschirm. Und die wichtigste Bedingung - keine komplizierten Verschlüsse. Oft hat man nur ein paar Minuten. Schnell ins Kleid springen und ins Studio gehen.

Ist es dann so, dass zuerst die Aufnahme des Moderators gemacht und dann graphisch bearbeitet wird oder ist sie schon graphisch bearbeitet bei der Livesendung?

Das virtuelle Studio sieht wie eine grüne Kabine aus. Der einzige greifbare Gegenstand darin ist ein kleiner Tisch, auf dem wir zur Sicherheit unsere Texte haben. Alles andere - der Hintergrund, die Grafik, Fotos - stellen meine Kollegen, virtuelle Techniker, am Computer zur Verfügung. Für die Moderatoren ist es viel einfacher, weil sie es nicht lang mit den Worten beschreiben müssen, die Zuschauer sehen es. Auf der anderen Seite muss aber der Moderator immer wissen, wann was erscheint. Die Berichterstattung ist sehr auf Teamarbeit gegründet, auf gegenseitige Kommunikation. Wir müssen glauben und uns aufeinander verlassen. Der Moderator präsentiert die Arbeit aller, aber er ist nur ein Teil. Die Kollegen sind nicht zu sehen, sind aber umso wichtiger.

Die Moderation hat sich stark entwickelt. Wie hat sich das zum Beispiel nach der Revolution von 1989 verändert?

Es änderte sich, als sich das gesamte Regime änderte. Nach der Revolution war bekannt, dass die Mäßigung nachließ. Davor stand außer Frage, was unzulässig war oder Chefsache zu sein schien. Ich war damals ein Elefant. Der Chefredakteur, bei dem ich gearbeitet habe und der zu dieser Zeit einen beliebten TV-Jugendclub sendete, musste sich ständig fragen, ob wir den einen oder anderen als Gast einladen könnten, ob diese oder jene Band nicht zu provokant ist und nicht gegen das Regime geht. Und dann ging er manchmal „auf einen Teppich“. Er hat mich ein paar Mal mitgenommen, um eine Idee zu haben ...

Ist es schwierig zu wissen, wann eine Frage noch zulässig und wann sie unangemessen ist, wenn Sie jemanden interviewen?

Manchmal ist es schwer. Natürlich muss die Frage fair und faktenbasiert sein, aber man darf

keine Angst haben. Man darf nicht sagen: Ich möchte diesen nicht danach fragen, damit er uns nicht beleidigt. Vor allem nicht Politiker. Es sind Übungen, um die Fragen der Journalisten zu reflektieren. Und am allermeisten ist es ihre Tradition, dass sie, wenn Sie A fragen, Ihnen B, C, D sagen, aber A gibt es nicht mehr. Der Moderator darf sich nicht zurückziehen und muss zu A zurückkehren, bis er ihnen geantwortet hat. Vor den Wahlen neigen sie dazu, einen gelernten Satz zu sagen und dann direkt zu ihrem Parteiprogramm zu gehen und keine Punkte in Sätzen zu machen. Sie müssen sich also darauf einlassen und daran erinnern, dass Sie für die Diskussion verantwortlich sind. Bei Veranstaltungen, bei denen Gespräche in der Regel 2-3 Minuten dauern, ist dies manchmal kompliziert. Bei "Ereignisse" und "Kommentare" ist mehr Zeit. Dort ist es wichtig, alle möglichen Argumente in Reserve zu haben, das Thema so gut wie möglich zu kennen, damit sich die Debatte entwickeln kann. Und auf jeden Fall ist es wichtig, den Gästen zuzuhören. Manchmal kommt es vor, dass das Gespräch sehr schnell von der geplanten Richtung abweicht.

Sie arbeiten mit einer großen Menge an Informationen, deswegen würden wir gerne fragen, ob Sie denken, dass Sie einen Wissenwettbewerb gewinnen könnten?

Ganz bestimmt nicht. Diese Wettbewerbe gewinnen viel gebildeter und belesener Menschen als ich.

Bei uns wird Politik wahrgenommen wie eine Ansammlung von Menschen, die nur ihre eigenen selbstsüchtigen Interessen haben. Nehmen Sie das Phänomen wahr, das Menschen beginnen, in der Politik unredlich und bestechlich zu sein, oder ist es so, dass die Menschen mit diesen Absichten schon gezielt in die Politik gehen?

Den Anteil der Menschen zu bestimmen, die am Anfang gezielt wegen ihres Interesses in die Politik gehen –die es bei uns ja wirklich

gibt - und denen, die sich nach einiger Zeit verwandeln, wage ich nicht. Politiker, die schon vergessen haben, dass sie die Menschen vertreten sollen, die ihnen ihr Vertrauen geschenkt haben, gibt es viele. Ich finde aber dumm, dass es ansteckend ist und sich ausbreitet. Wenn Franta es machen kann, warum nicht ich? Aber wenn wir nicht mit

solchen Änderungen bei uns selbst anfangen, dann führt es nirgendwohin.

Wie finden Sie die Möglichkeiten der elektronischen Wahlen? Sind sie aus Ihrer Sicht nützlich? Würde sich dann auch die Wahlbeteiligung zum Besseren verändern?

Ich bin dafür, weil ich denke, dass wir als Gesellschaft dabei sehr zurück sind. Ein einfaches Ausklicken spart Zeit und ich glaube, dass es

auch die Bereitschaft der Menschen, sich mit den Wahlen zu beschäftigen, erhöhen würde. Aber es ist im Kopf eines jeden von uns. Mancher von uns wird gerne seine Stimme in einem Wahlraum auf der anderen Seite des Dorfes abgeben, jemand wird sich ohne Probleme den Führerschein besorgen, damit könnte er auch teilnehmen, und für manchen ist auch dieses Anklicken zu anstrengend.

Wie ist die Situation mit Ihnen und der Ökologie (Klimapolitik)?

Ich bemühe mich den Müll zu sortieren und auch nicht so viel Müll zu produzieren, keine unnötigen Sachen zu kaufen, kein Essen wegzuschmeißen. Aber ob das den Planeten retten wird, das wage ich nicht zu sagen. Ich finde, dass sich auf diesem Gebiet zu viele Aktivisten engagieren und bei manchen bin ich nicht so sicher mit ihren Absichten. Das ist dasselbe wie mit dem Thema Politik.

Haben Sie irgendein Idol, irgendwen, der Sie inspiriert?

Sehr oft inspirieren mich die Gäste am Ende der Events, Kommentare. Oft unbekannt Menschen, die aber sehr ungewöhnlich über die Welt um sich herum nachdenken.

Klára Kopytková (kvinta), Barbora Elisová, Tomáš Felkl (3. N)

SOUTĚŽ

BÁSNICKÉ STŘEVO

Dne 30. 4. jsme pořádali soutěž v psaní netradičních básnických útvarů jako jsou limerick, akrostich nebo haiku. Několik statečných, kteří se soutěže zúčastnili, předvedli skvělé básnické výkony! Můžeme tedy hrdě říct, že všichni mají básnické střevo. 😊

Na třetím místě se umístil Tomáš Kmoch z primy, na druhém místě slečna Munzarová z tercie a první místo obsadila Amálie Rudolfová z tercie, jejíž vítězný akrostich je zde v tomto čísle otištěn.

(V zadání pro akrostich bylo, že musí být hádankou o učitelích na naší škole. Uhádnete, který učitel je předmětem vítězného akrostichu?)

UČITEL

Amálie Rudolfová (tercie)

CH ytrý, smělý učitel.

A le co by učit měl?

M yslím, že proň nejsme
cháska,

E lektřina v cívkách praská.

L átkové přeměny, magnet a
síla,

E moce kladné v nás probudila.

O n nás má vzdělat, za to nám
ručí,

N emáme pochyb, copak to učí.

tajenka: Stanislav Panoš

KLIMAKEMP

ZACHRAŇME KLIMA, SKONCUJME S UHLÍM!

27. ČERVEN ————— 9. ČERVENEC 2019

LIMITYJSMEMY.CZ

27. ČERVEN — 30. ČERVEN

STAVĚNÍ KLIMAKEMPU

30. ČERVEN — 3. ČERVENEC

LETNÍ ŠKOLA KLIMATICKÉ SPRÁVEDLNOSTI

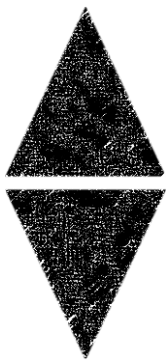
5. ČERVENEC — 7. ČERVENEC

AKČNÍ DNY PROTI UHLÍ

8. ČERVENEC — 9. ČERVENEC

BOURÁNÍ KLIMAKEMPU

VÍTE, ŽE?

WISSEN SIE, DASS?

HISTORIE GYMNÁZIA

- ...gymnázium za dobu svého působení vystřídalo celkem pět budov?
- ...v budově v Hálkově ulici, kde sídlilo kromě našeho i německé gymnázium, byly vybudovány na chodbách příčky kvůli zamezení sporů mezi studenty?
- ...po druhé světové válce museli jet učitelé, rodiče a studenti na Mostecko, aby naložili uhlí pro mimořádnou dodávku do školy?
- ...gymnázium zmiňuje ve svém názvu Františka Xavera Šaldu poprvé až dne 10. července 1946, a to pouze na sedm let? Pojmenování po literárním kritikovi bylo škole navraceno až po sametové revoluci.
- ...v rámci budování socialismu se museli studenti od padesátých let vzdělávat v odborných předmětech (např. strojírenství či ekonomice), pracovat v dílnách a chodit na praxi do místních firem (Liaz, Tesla, Hedva, Plastimat apod.)?
- ...v šedesátých a osmdesátých letech fungovaly na škole výběrové matematicko-fyzikální třídy?
- ...německé oddělení vzniklo v devadesátých letech?
- ...oslavy 75. výročí založení školy se konaly v dnes již zbouraném pavilonu A Libereckých výstavních trhů?
- ...na místě dnešního fotbalového hřiště Letka se nacházel atletický stadion využívaný při hodinách tělesné výchovy?
- ...při příležitosti 90. výročí založení školy se dočkala vydání publikace Rozmluvy G s rozhovory s 90 absolventy?
- ...zvonění rozdělující přestávky od hodin bylo definitivně zrušeno rozhodnutím pedagogické rady na začátku roku 2017?

prameny:

- Stránka s historií na oficiálním webu školy
- Dokumenty na oficiálním webu školy
- Poznatky a pozorování

Jiří Beneš (kvinta)

DIE GESCHICHTE DES GYMNASIUMS

- ...nach dem zweiten Weltkrieg Schüler, Lehrer und auch die Eltern nach Most fahren mussten, um Kohle für die Schule zu erwerben, weil das Gymnasium keine hatte?
- ...das Gymnasium den Namen nach František Šalda erstmals am 10. Juli 1946 erhalten hat - und dann auch nur für sieben Jahre? Nach der Samtenen Revolution im Jahr 1989 erhielt es den Namen des Literaturkritikers zurück.
- ...im Rahmen des aufzubauenden Sozialismus der fünfziger Jahre die Schüler berufsbildende Fächer (z.B. Ingenieurwesen und Wirtschaftswissenschaften) lernen und in Werkstätten und lokalen Firmen arbeiten mussten (bei Liaz, Tesla, Hedva, Plastimat usw.)?
- ... es in den Jahren von 1960-1980 in der Schule extra Physik- und Mathematikklassen gab?
- ...die Deutsche Abteilung in den 1990er Jahre gegründet wurde?
- ... das 75. Jubiläum im inzwischen abgerissenen Pavillon A des Liberecker Ausstellungsgeländes gefeiert wurde?
- ...an der Stelle des heutigen Fußballplatzes Letka ein Stadion war, wo der Sportunterricht stattgefunden hat?
- ...anlässlich des 90. Jubiläums der Schule die „Gespräche G“ mit Interviews von 90 Absolventen veröffentlicht wurden?
- ... das Pausenklingeln Anfang des Jahres 2017 endgültig durch einen Beschluss des Pädagogischen Rates aufgegeben wurde?

rok 1949 – gymnázium v Hálkově ulici

das Jahr 1949 – Gymnasium in Hálkova Straße

Quellen:

- Seite mit Geschichte auf der offiziellen Webseite der Schule
- Dokumente auf der offiziellen Webseite der Schule
- eigene Kenntnisse

Jiří Beneš (kvinta)

Tělesná výchova a hygiena.

Hry mládeže konaly se v měsíci květnu a červnu dvakrát v týdnu, zvláště pro žáky a pro zákyně, v pondělí a ve středu od 3 do 5 hod. odpoledne, za vedení supl. prof. V. Houžvičky. Ke hrám propůjčil bezplatně hřiště něm. sportovní klub v Liberci.

Sporty byly pěstovány v zimě i v létě; zejména sáňkování a lyžaření za vedení prof. Houžvičky a výpomoc učitelky tělocviku Pleskačové; lawn tennis za dozoru profesora Štrupa.

Statistika žactva, pěstujícího sporty.

Druh sportu.	I.	II.	III.a	III.b	IV.a	IV.b	V.	VI.	VII.	Úhrn
Počet žáků na konci škol. roku 1923—24	40	37	25	25	26	28	30	20	18	249
Koupaří se.	26	27	15	21	18	16	30	14	18	185
Umějí plovati	8	12	13	19	9	11	27	10	11	120
Veslují	13	18	9	18	13	12	21	8	8	120
Bruslí	33	3	19	19	16	16	19	13	9	175
Sáňkují	40	37	25	25	23	23	30	20	18	241
Jezdí na lyžích	10	9	19	15	18	6	22	12	12	123
Jezdí na kole	7	9	10	16	17	11	17	9	14	110
Jezdí na koni	—	—	—	1	1	—	—	—	—	2
Šermují	—	—	—	—	—	—	1	—	—	1
Pěstují střelbu	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1
Hrají tenis	1	—	—	2	3	1	2	4	2	15
Hrají fotbal	12	12	13	13	15	14	19	17	13	128
Cestují o prázdninách	9	13	5	4	15	4	20	8	2	80
Skautí	4	6	4	6	9	6	5	7	1	48
Cvičí v Sokole	24	13	9	5	7	7	11	5	6	86
Cvičí v DTJ	2	—	—	—	—	—	—	—	—	2
Od tělocviku osvobození	1	2	1	—	1	2	4	—	1	12

Tělocviku vyučovalo se v ústavní tělocvičně. Nářadí tělocvičné zapůjčila tělocvičná jednotka Sokol v Liberci. Za příznivého počasí vyučováno bylo na hřišti u budovy neb na dvoře. Dívky učily se tělocviku ve dvou odděleních zvláště. Osvobozeno bylo od tělocviku celkem 12 žáků.

Hygiena. Zdravotní stav žactva byl uspokojivý. Ošetření lékařského dostalo se chudým žákům zdarma p. MUDr. V. Reinjšem.

ukázka tabulky z páté výroční zprávy z roku 1923

JEDEN ZE STA

Klára Kopytková (kvinta)

Představte si, jeden ze sta,
má chuť tu jen hloupě
nestát.

Co by však ten jeden ze sta,
zmohl proti žlutým vestám?

Snížit ceny paliv může,
ač kdo se nad Macrona
zmůže?

A letět takhle do Francie,
když tu třeba v Česku lije,
to je teprv fantazie.

Když si tu Čech líně žije.
Když ne hnutí žlutých vest,
tak přemýšlí o sto šest,
zda krabička cigaret,
zažene ten zapšklý stres.

A pak jednou v neděli,
sedne Franta k hokeji.
Když se venku něco chystá,
neb klima čeká očista,
a Gréta si je bojem jistá,
Franta být specialista.
Přepne hokej na novu,
a hned vidí osnovu.

„Třídím všechn odpad
hravě,“

řekne u piva chraplavě.

„Co máte proti dopravě?

Řekl trochu káravě.

„Hybrid na všechny emise,
na Dana Ťoka demise!“

A když pivo celé ztrestá,
nehraje na vhodná gesta.

Flaška skončí ve směsném
odpadu,

na třídění as neměl zrovna
náladu.

„Smůla je měnit globálně,
tak co to zkusit lokálně?

Vždyť zmatek je na
politické scéně,

to přeci musí vést ke
změně.“

Řek Franta s pocitem zrady,
a sám nevěda si rady,
do hospůdky s Pepou běží.

Oba vědí, oč tu běží.

Korupce je na scéně
a s ní zjištnost neméně.

Zapnou ČT jedničku,
dají k tomu skleničku,
a při ní se dohodnou,
že se opět neshodnou.

Tak přesunou věci jisté,
na pozítří dozajisté.

„Přetvářka je tady všude,
co se společností bude?“

A tak to přec není možné,
že lžím je tu všechno rovné.

„To by byl moc velký spor,
lepší Babiš, nežli vzdor.“

Vyřknou oba, rozloučí se,
domů záhy vydají se.

Uléhají s klidem v srdci,
že dost času máme přeci.

Tot' pohled většiny ze sta,
ač se to tak mnoho nezdá.

V systému jako je tento,
je nic jedno procento.

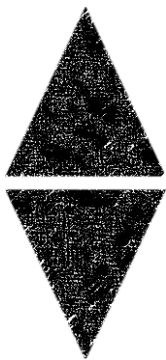
To však byť je blízko nule,
může mít víc pevné vůle.

Vždyť se spojit stačí chtít,
spolek Frantů porazít.

Z procenta pak progrese,
a nikoli recese.

Představte si, jeden ze sta,
má chuť tu jen hloupě
nestát.

Tož při svitu žhavé svíce,
a pod žárem pŕlměsíce,
vymýšlí tu směle verše,
a to prosím bez rešerše.

KRONIKA TAK ŘEČENÉHO

ŠALDY

Pátrali jsme v pramenech naší školní kroniky a sepsali jsme pro vás stručný sled událostí, který provázal naše gymnázium stoletou historií...

(všechny události jsou opsány přímo z kroniky)

Myšlenka založit českou střední školu v Liberci, vznikla v březnu r. 1907 v hlavě MUDRa. V. Šamánka. Překážky, které se stavěly v cestu uskutečnění této myšlenky, byly značné.

Nastává slavný den 28. října 1918. závislost naše na Vídni konečně zničena.

(...)

Ministerstvo školství a národní osvěty otvírá první tři třídy čes. stát. ref. reál. gymnasia v Liberci ve šk. r. 1919 – 20.

Začátkem tohoto školního roku 14. září 1937 zemřel první prezident republiky PhDr. G. Masaryk. V 8 hod. ráno oznámena žactvu tato nenahraditelná ztráta a na znamení smutku se

Přesto vyučováno na ústavě do 25. září 1938, kdy k žactvu promluvil ředitel ústavu a zastavil načas vyučování, dokud se poměry v československé republice nevyjasní. Zatím však rychlý spád událostí po mnichovské dohodě čtyř velmocí neumožnil opětné zahájení vyučování.

A přišlo jaro roku 1945
slavný máj roku 1945
roku vzkříšení –
říšskoněmecké armády poraženy,
rozprášeny, zajaty spojeneckými
silami; národ osvobozen
obnovena samostatná
demokratická Republika
Československá
otevřeny brány německých
kriminálů a koncentráků...

**Pro rok 1972 jsme uzavřeli
patronátní smlouvu s národním
podnikem LIAZ, slévárnou
Ostašov, abychom posílili
spojení školy se životem, přispěli
u žáků k výchově všestranně
vzdělaných občanů plně
oddaných dělnické třídě a
socialismu, myšlence
nacionalismu a dobrému vztahu
k SSSR.**

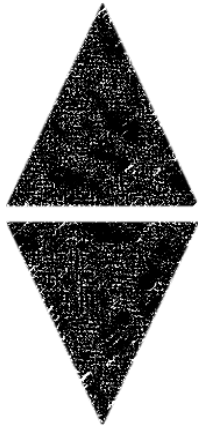
**Nejvýznamnější
událostí vnitřního
života bylo dokončení
nové budovy gymnázia
v Liberci 11,
Partyzánské ulici 530/2
a v závěru roku
stěhování sbírek do této**

**Slavnostní otevření
nové budovy
libereckého gymnázia
V pátek 29. srpna 1986
v 9 hodin se konalo
slavnostní otevření
nové budovy**

**Významnou událostí
v historii naší školy bylo
navrácení čestného názvu
gymnázium F. X. Šaldy.
Při této příležitosti se
konalo 15. 5. 1991
v pavilonu A libereckého
výstaviště slavnostní
shromáždění současných a
bývalých studentů a**

**Letošní školní rok, který
začal v pondělí 2. září 1996,
byl zahájen jednak obvyklým
projevem ředitelky školy
a tradičním přivítáním
„prvňáčků“ v tělocvičně,
jednak slavnostním
otevřením přístavby, kterým
se zároveň připomnělo 10leté
výročí trvání budovv školv.**

zpracovala: Marie Malinovská (kvinta)

ANKETA

MEINUNSUMFRAGE

JAK SE VÁM NEJLÉPE ZAPAMATOVÁVÁ UČIVO?

Na projektu zvaném Leonardo nás minulý rok naučili mnoho technik, jak si nejlépe zapamatovat nejen učivo, ale i praktické věci do života.

1) JAK NA SLOVÍČKA V JINÉM JAZYCE:

- jablko = apple
- Představíte si jablko, jak do něj kousnete a jak chutná, a do toho si stále opakujete „apple“.

2) JAK NA ROKY:

- 1212
- *Jeden sedlák měl dvě děti, jednu ženu a dva psy.*

3) NÁKUPNÍ SEZNAM:

- Představíme si jakýkoli dům. Každou věc na seznamu si přiřadíme k nábytku nebo předmětům doma. Např. *chleba* – podšálky (Nemáme podšálky, a tak rychle nakrájíme *chleba* a použijeme krajíce jako podšálky.)

JAK SE VÁM NEJLÉPE ZAPAMATOVÁVÁ UČIVO?

odpovědi studentů:

- „Já si ho přečtu a potom si ho desetkrát řeknu nahlas.“ (studentka 2.A)
- „Mně se nejlépe zapamatovává učivo tím, že si ho nakreslím.“ (studentka tercié)
- „Učivo si zapamatovávám čtením nahlas.“ (student primy)

ptaly se: Kristýna Kohoutová, Veronika Šípková (sekunda)

WIE ERINNERT MAN SICH AM BESTEN AN DEN LEHRSTOFF?

Bei dem Leonardo-Projekt haben wir im letzten Jahr viele neue Techniken gelernt, wie man sich an die Sachen, die man später benutzen möchte, erinnern kann.

1) MAN WÖRTER IN EINER FREMDSPRACHE LERNEN KANN:

- Der Apfel = apple
- Man stellt sich vor, wie man einen Apfel isst und wie er schmeckt, und wiederholt das Wort „Apfel“.

2) WIE MAN JAHRESZAHLEN LERNEN KANN:

- 1212
- *Ein* Bauer hat *zwei* Kinder, *eine* Frau und *zwei* Hunde.

3) EINKAUFLISTE:

- Wir stellen uns ein Haus vor. Jede Sache auf der Einkaufsliste ordnen wir einer Sache im Haus zu. Z.B. haben wir ein Brot, aber leider keine Untertasse, deshalb schneiden wir das Brot und machen daraus die Untertasse.

WIE ERINNERT MAN SICH AM BESTEN AN DEN LEHRSTOFF?

Antworten der Schüler:

- „Ich lese etwas und dann sage ich das zehnmal laut.“ (Schülerin aus der 2.A)
- „ Der beste Weg etwas auswendigzulernen, besteht darin, das ich es aufmale.“ (Schülerin aus der 3.V)
- „Ich erinnere mich am besten, wenn ich den Lehrstoff laut lese.“ (Schüler aus der 1.V)

Kristýna Kohoutová, Veronika Šípková (2.V)

PERLIČKA Z HODINY:

TAN HUS SE NARODIL V HUSNÍCI, KDE ŽIL JAKO ZEMĚDĚLEC.

(ZKOMOLENINA OBCE A ZÁMĚNA S CHELČICKÝM)

Veřejná sbírka

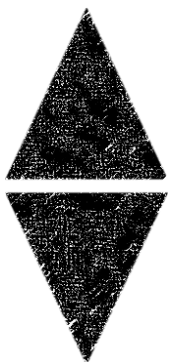
100 let Gymnázia F. X. Šaldy

Účet:

2701372543/2010

Podpořte svoji školu!

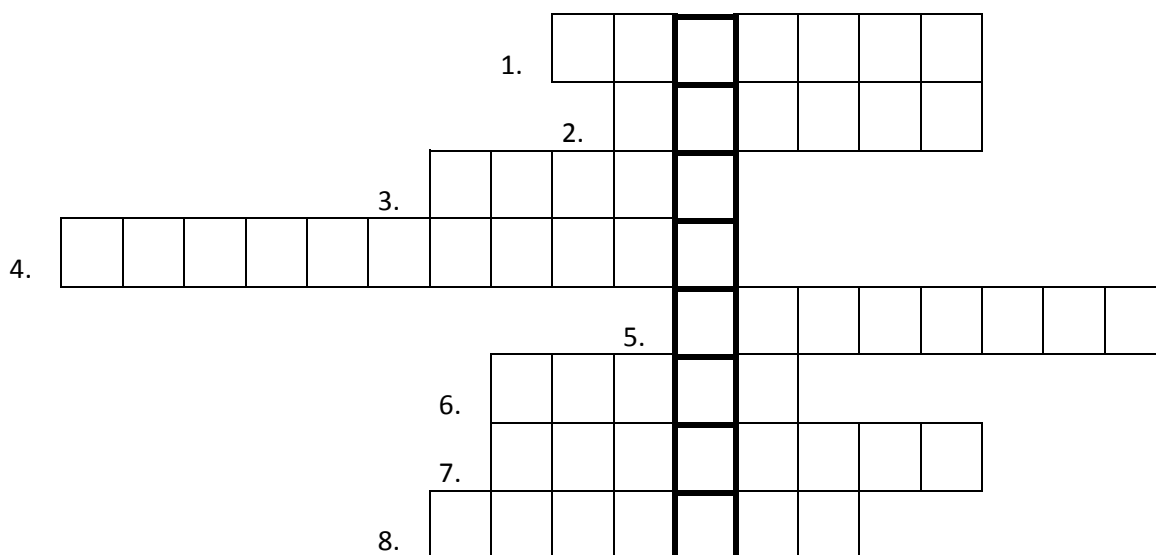
**JAKÉKOLI PŘIPOMÍNKY, DOTAZY, NÁPADY ČI ZPĚTNÁ VAZBA JSOU VÍTÁNY!
KONTAKTUJTE NÁS PROSTŘEDNICTVÍM NAŠÍ FACEBOOKOVÉ STRÁNKY (ŠALDOVINY),
INSTAGRAMU (FX_SALDOVINY) NEBO PIŠTE NA NAŠI EMAILOVOU ADRESU:
REDAKCE.FXGYMPL@POST.CZ**

LUŠTĚNÍ

TENTO ROK SLAVÍ NAŠE ŠKOLA (TAJENKA)

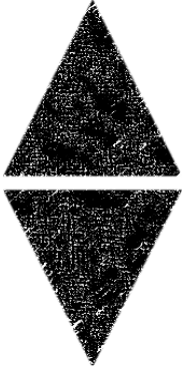
1. České studentské oslavy příchodu máje, oslava studentského života, se jmenuje ...
2. Jméno ulice, na které dříve stála naše škola.
3. Tábory organizované při GFXŠ.
4. Akce na konci školního roku pořádaná FXkem.
5. Soustředění na trénování paměti pro nižší ročníky GFXŠ.
6. Druhé jméno osobnosti, podle které se jmenuje naše škola.
7. Závěrečná zkouška střední školy.
8. Nejneoblíbenější část školní hodiny (často neplánovaná).

Kateřina Záklasníková (prima)

A	Č	A	T	N	O	T	O	R	P
Ě	V	K	O	S	I	N	U	S	H
E	T	I	T	U	Š	E	Č	E	S
I	P	N	T	Š	K	A	R	Á	L
N	R	A	D	E	O	A	O	N	O
O	Á	CH	S	Y	L	A	B	A	K
M	V	E	V	D	A	P	I	P	R
R	O	M	I	T	Á	CH	A	O	E
A	N	K	Č	Á	R	A	Y	K	S
H	A	R	O	S	E	C	O	R	P

- **vzdělávací instituce**
- minerál oxidu křemičitého
- přímka a křivka (obecně)
- soulad/souzvuk současně znějících akordů
- pomocná věda historická zabývající se znaky
- sportovní hra, kde se hráči snaží umístit míč do brány soupeře (česky)
- goniometrická funkce definovaná jako poměr přilehlé odvěsny a přepony
- obor fyziky zabývající se pohybem těles
- střední územní jednotka označovaná LAU 1
- soubory rostlinných buněk stejných vlastností
- pojem zahrnující pravidla chování společnosti; je soudně vymahatelné
- centrální výpočetní jednotka počítače
- kladně nabitá část atomového jádra
- koordinovaný světový čas + 1 hodina (zkratka)
- nejmenší jednotka řeči (odborně)
- tmavá kapalina využívaná při kreslení; jako nástroj slouží pero či špejle

PŘÍSPĚVKY STUDENTŮ

KOMIKS – Amálie Tůmová (prima)

Redakce děkuje panu profesoru Voženílkovi, paní profesorce Fantové, paní profesorce Pelz a školní kopírce.

Die ganze Redaktion würde gerne Herrn Voženílek, Frau Fantová, Frau Pelz und natürlich auch dem Schulkopierer danken.

PŘEJEME VÁM KRÁSNÉ PRAZDNINY!